

Beograd , jul 2007

Seks vikend

(dramska minijatura)

Aleksandar Novaković

Lica:

Goran

Marija

Robert

Scena prva

Kafić, neka ljigava mediteranska tema, off. Prolazi na levoj i desnoj strani scene. S leve strane je sto a za stolom sede, pod suncobranom, Goran i Marija. Zavaljeni su u velike ligeštule. S desne strane je sto sa tri stolice. Goran nosi šorc i raskopčanu drečavu košulju kratkih rukava. Marija je u laganoj letnjoj haljini. Oboje su u poznim dvadesetim. Privlačni su. Piju pivo. On je podigao tamne naočare na glavu i briše znoj. Ona ne skida naočare i proteže se kao da je filmska diva na Azurnoj Obali. Drže se za ruke vrhovima prstiju, preko stola ali se ponašaju kao da sve što rade rade za sebe. „Fjače“

GORAN: Marija, a?

MARIJA: A?

GORAN: Marija?

MARIJA: A?

GORAN: Marija?

MARIJA: Šta je, Gorane?

Pauza.

GORAN: Samo da ti čujem glas.

MARIJA: Opet si zaboravio šta hoćeš da mi kažeš?

Goran pusti njenu ruku

GORAN: Jel to znači da sam glup, a?

MARIJA: Ne znači, Gogi.

GORAN: A šta to znači?

MARIJA: Znači da ti je dosadno.

GORAN: Meni s tobom nikad nije dosadno!

MARIJA: Aha.

Pauza. Oboje zevnu. Sinhronizovano.

MARIJA: Onda ti nije dosadno.

GORAN: A šta ti to sad znači?

MARIJA: Pa to znači da ako ti nije dosadno onda je nešto drugo u pitanju.

GORAN: E pa nije nešto drugo u pitanju.

MARIJA: Znači, dosadno ti je?

GORAN: Aha. Hajde da promenimo kafić.

MARIJA: Možemo li?

GORAN:Šta ti to sad znači?

MARIJA: O čemu pričaš?

Goran udara po držaču za ruke na ligeštulu.Ritmično rastavlja reči na slogove.

GORAN: Šta-ti-to-zna-či?

MARIJA: Mislila sam možemo li?

Pauza. Goran sporo, gotovo u slow motionu se podigne u polused a zatim okrene prema njoj, oslanjajući se rukama na sto.

GORAN: Možemo li kako?

Marija skida naočare ali gleda u stranu.

MARIJA:Pa to, znaš. S obzirom da si dobio otkaz u automehaničarskoj radnji.

GORAN: Ne razumem.

Marija se okrene prema njemu. Goran pogne pogled.Marija mu miluje ruku.

MARIJA: Ne brini, ljudi iz tvog zanata lako nalaze posao.

GORAN:Prošla su tri meseca.

MARIJA: Nema veze.

GORAN: Ima veze. Ovo mi je poslednji novac.Ovo nam je poslednji novac.

Goran izmakne ruku.

MARIJA: Ovo pivo?

GORAN:Ovo pivo.

MARIJA: I, šta ćemo sad?

GORAN:Pozajmiću od nekoga.

MARIJA:Koga? Svima duguješ.

GORAN:Ne baš svima.

MARIJA: Da, svima. Odustani.

GORAN: Neću ali ne znam šta da ti kažem. Ja sam u buli i ako i pozajmim nešto to neće biti dovoljno za oboje.

MARIJA: Ja se mojima ne vraćam.

GORAN: Ali, Marija!

MARIJA: Ja se mojima ne vraćam.

MARIJA: Tri godine živimo zajedno.Tvoja gajba je jedina koju imam.

GORAN: Volim te.

MARIJA: Volim te.

Bledo se poljube. Marija ga prigrli i cmokne još jednom.

MARIJA: Ma, sve će biti u redu. Dobićeš negde posao i onda ćemo kupiti i onu torbicu u Fendiju i onaj sat, znaš onaj srebrnasti, 14 karata, pa ćemo da proslavimo prvu platu u novom kul indijskom restoranu pa te ja vodim u onaj koktel bar koji izgleda kao da je na dnu mora.

GORAN: Misliš, ja vodim.

MARIJA: Pa da, ti, ja, to je isto.

GORAN: Mi smo jedno, jel tako?

MARIJA: Aha.

Goran je zgrabi i krene da je ljubi. Marija se otima.

MARIJA: Lakše bre, progutaćeš mi krajnike ako tako nastaviš.

GORAN: Izvini, treba mi podrška.

MARIJA: Trebaju i meni krajnici.

GORAN: Izvini.

Pauza. Vraćaju se u prvobitan položaj.

MARIJA: I, šta sad da radimo?

GORAN: Misliš, do k ne stigne lova?

MARIJA: Nije lova najvažnija.

GORAN: Nije. Ne znam. Ovaj grad je tako dosadan.

Marija klimne glavom. Ispijaju svoja piva. Dolazi Robert, sredovečan, svetle puti, oniži, nosi naočare. U belom je, kao da je upravo došao sa partije tenisa. Nosi sa sobom kriglu piva i „Danas“. Otvara novine i čita ih sa naporom skupljajući oči i usta.

GORAN: Provali ovog likusa. Smešan je ko bioskop.

MARIJA: Čovek ko čovek. Samo stranac.

GORAN: Misliš?

MARIJA: Vidi ga kakav je plav i pegav.

GORAN: Ali čita naše novine.

MARIJA: Ali s mukom, vidiš kako pomera usta.

GORAN: I moj čale je pomerao usta dok je čitao.

MARIJA: Kad je bio budala.

GORAN: Da, ali samo zato što je peti osnovne ponavljao četiri puta. Inače je bio genije.

MARIJA: Za šta?

GORAN: Za geografiju. Znao je koji je glavni grad Madagaskara. Antananarive!

MARIJA: To je jedino i znao. Sećaš se da je rekao da je Rim glavni grad Mađarske?

GORAN: Rekao je obrnuto ali to nije poenta.

MARIJA: A u čemu je poenta?

GORAN: U tome da je ovo naš čovek.

MARIJA: Stranac.

GORAN: Ajd da proverimo!

Goran maše strancu.

GORAN: Hej ju, helou?! Strendžer, ej, strendžer!

MARIJA: Nemoj da me blamiraš, Gogi.

GORAN: Jesi ti kukala da ti je dosadno?

MARIJA: Nisam.

GORAN: Ćuti i sarađuj. Strendžer, helou strendžer, pizda ti materina!

Robert se rasejano trgne.

ROBERT: Ki e? A, ju! Helou, helou!

Robert nastavi da čita.

MARIJA: Jesi video da sam u pravu? Stranac. I to Francuz.

GORAN: Zar nisu Francuzi mali i crni i imaju nož za burek umesto nosa.

MARIJA: On je Francuz jer govori francuski. Prvo je rekao „ki e“ a to je „ko je“ na francuskom.

GORAN: Big dil. Neki je smrdljivi Zapadnjak. To je sigurno. Svi su oni isti, mali, ružni i pokvareni i dolaze ovde da nas jebu.

MARIJA: Ne preteruj.

Goran udari šakom o sto.

GORAN: Ja preterujem? Ja preterujem?! Dolaze svi ti Francuščići, Irčići, Italijančići, Holandezčići i drugi pederčići iz nekih nevladinih organizacija u Beograd. I to sve na seks vikend. A zašto? Zato što je u Srbiji najjevtinija pička u Evropi!

MARIJA: Daj, ne budi vulgaran!

GORAN: Ko, ja vulgaran a ne oni? Pa kad bi ono tamo dobilo ribe da ne plati. Ajde, reci mi, jel ti ono liči na muškarca?

MARIJA: Pa, liči.

GORAN: Jeste, liči ali nije. Jel jak, visok, crn, smeđe oči? Jel ima preplanulu kožu?

MARIJA: Kapiram poentu. On nije ti.

GORAN: Nije i kladim se da je ovde došao samo zbog ribe.

MARIJA: Pusti čoveka na miru.

GORAN: To nije čovek, to je Francuz. Nego, paj ovo.

Goran se nagne prema njoj i počne da joj šapuće. Marija se smeje i klima glavom. Goran ustaje, namesti svoju figuru i sigurnim, kicočkim korakom prilazi Robertovom stolu.

Uzima stolicu i seda na nju. Robert obori novine i začuđeno ga pogleda.

GORAN: Ju, du ju lajk aur vimin?

ROBERT: Ikskjuz mi? Govorite srpski ja znam srpski dosta dobro.

GORAN: Govoriš srpski da te ceo svet razume. Lepo. Kako se zoveš?

ROBERT: Robert. Robert Van Dam.

Goran se zaceni od smeha.

GORAN: Jel ti nešto Žan Klod?

ROBERT: Ne. A zašto to smešno?

GORAN: Ništa. Rođak ti je „furundžija“ a filmovi su mu njesra. A odakle si?

ROBERT: Briž, Belgija.

GORAN: I radiš za nevladinu organizaciju?

ROBERT: Kako znate?

GORAN(Mariji): Ej, Marija, on radi za nevladinu organizaciju.

MARIJA: Čula sam te, ne moraš baš da se dereš.

GORAN: Voliš naše žene?

Robert se pomalo snebiva.

GORAN: Hajde, reci, znam da voliš, a?

ROBERT: Da. Beograđanke najlepše na svetu.

GORAN: Okej. Marija, dođi ovamo.

Marija dolazi provokativnim korakom. Marija seda Goranu u krilo.

GORAN: Jel vidiš ovo, a? Šta kažeš?

ROBERT: Vuzet tre šarman.

MARIJA: Mersi.

GORAN: Mersi, mersi, to jedino i znaš da kažeš.

MARIJA: Drkadžijo.

GORAN: Ajde, Roberte, koliko bi dao za Mariju?

ROBERT: Gospodine, ja sam čovek oženjen.

GORAN: I zato bi platio za ribu. Jel tako?

ROBERT: Ne.

GORAN: Hajde, koliko?

ROBERT: Ja, ne znam.

GORAN: Ajde, znam da je želiš.

ROBERT: Ja, stvarno, ne bih.

MARIJA: Nemaš ti pojma Gorane kako se to radi.

Marija se nagne prema Robertu i nešto mu šapne.

ROBERT: Dvesta.

MARIJA: Samo toliko?

ROBERT: Dobro, trista, okej?

GORAN: E koje ste vi stipse. Pogledaj je kakva je, noge, sise, dupe, sve ima i sve radnje radi. Ajde, koliko!?

ROBERT: Petsto i to je to. Tut a fe!

MARIJA: U pravu si, Gogi! Cicija je.

GORAN: Aha. Totalna.

Marija uzima Robertovo pivo i poliva ga po glavi. Goran je zaustavi.

GORAN: Čekaj, greota da se baci.

Goran popije pivo do kraja, spusti kriglu pa začeslja Robertovu kosu i očisti naočare.

GORAN: Ta-ko!

Goran i Marija odlaze za svoj cerekajući se.

GORAN: Sve mi se čini da će neko večeras da guli belgijsku viršlicu.

MARIJA: Pitam se ko?

Smeju se. Goran cugne svoje pivo naskap. Robert za to vreme cedi svoju odeću i novine.

GORAN: U, srce, upišao sam se od smeha. Bukvalno. Idem do klonje pa da palimo.

MARIJA: Okej, ljubavi.

Cmoknu se. Goran ustaje i krene prema prolazu desno. Prolazi pored Robertovog stola.

ROBERT: Evo, idem! Ekskuze mua!

GORAN: Upišanko.

Robert se pokunji. Goran odlazi. Robert prilazi Marijinom stolu. Marija nervozno skida naočare i stavlja ih na sto.

MARIJA: Šta sad hoćeš?

ROBERT: Hiljadu.

MARIJA: Kako kako? Misliš da sam tako laka?

ROBERT: Znam da niste. Zato vam i nudim hiljadu. Po satu.

Pauza.

MARIJA: Ti nisi normalan.

ROBERT: Ne, ja normalan. Vi ne kurva, mladi, lepi, zdravi, čini se duga veza sa onaj...UPIŠANKO. Može bez kondom? Da vam uradim što pre nisam mogao i da dokažem.

MARIJA: Da se osvetiš?

ROBERT: Za hiljadu, dobro, dve hiljade. Na sat.

Pauza.

ROBERT: Ja čeka. Kola su mi napolju.

Marija ustaje.

MARIJA: Šta me gledaš? Idemo.

Robert je zgrabi za mišku. Krenu.

MARIJA: Čekajte, naočare!

ROBERT: Ti kupi radnju rej bana za moje pare, kurvo!

Robert je izgura napolje, nalevo. Dolazi Goran, zakopčavajući šlic. Škripa točkova, off.

Goran pogleda nalevo.

GORAN: Marija!

Mrak